

MELIHAT IZ GLOG

To ti si, Roza? Mene poznaš? Melihat, iz Glog.

Čekaš traktoru? Čekaš, znaam kako osećaš ti. Muka, muka, moj Roza. Uvek, za čovek, to. Muka.

Ideš, begaš, a ja? Moj sestra, ovaj Melihat ne znam za mir od smrt tvog brata Stanko. I sada mogu ti sve da kažem. Smem. Stara sam i ja, potpuno. Sad ima da znaš: ne ubilo njega moj muž, ne. Ubil moj otac, Roza, sa puška. Samo jedanput – dum, i gotovo.

Videla baš ja. Tamo, kod vodopad od Belo Drim. I tamo vi našli njega, moj Stanko.

A što volela ja tvoj brat, bog zna. Samo znao Bog, i niko više. Moj čovek znao ne, ič! Samo pitao: sa kog si bila mene pre? Samo to. Uvek. I mene udara. Ko bijo? I udara, udara.

Posle me otera. U moja kuća, kod otac moj. A otac da nosi to ne može. Sramota, govori. I ubija, sa puška.

Po naš jezik znam bolje da ti kazujem, ali malo razumeš. A ja razume tebe. Mene tvoj brat kazao, učio.

A to bilo pre muž što je volela Stanko. Ovako.

Pošla ja dol, iz kuću, u baštu i bostan. Baš uz reku, uz Belo Drim. A vruće, sunce, vatra. A ja bila mlad, osamnaest god, pa mislila da kupam sebe. I skinem sve. Šalvare i bluza. I brzo u voda. Huk, do grlo, do ovde. Samo što kvasila kosa, čujem korak. Ide neki.

Radim šta? Uh!

Sakupim sebe pod granu od vrba. Ali mene vidi taj. I stao. Makne glavu, neće da gleda. Samo kaže...Tvoj brat znao dobro šiptarski. Kazao: mi oprost, ja slučajno, tražim peš, riba. I okrene sebe, ode. Ja videla odmah da to bude pošten Srb, dobar čovek. On kazao: ti kraljic od lepota.

I ja mislila dobro je, sve prošlo, niko od gor, od moja kuća, ne vidi to. Pa izašla iz voda, stavila šalvare i bluza na sebe. I gledala malo.

Taj čovek, dalek, baš lovila peš, pastrmk. Srb, baš visok, lep. Srce, ovde, udara. Samo ti, Roza, kako žena, znaš kako udara, kad mlad si.

I ništa.

Posle dan tri, sa prozor od moja kuća, sa breg, vidim onaj isti čovek tamo. Kod naša bašta i bostan. Sa dugačak prut, uz voda, zabaca, lovi pastrmk.

I ništa.

Samo to, volim da gledam sa pendžer, iz dalj.

I opet, posle dana pet, vatra od sunce, idem dol. U bašta, kod Belo Drim. Nema niko, na travu spustim sebe malo. I opet imam uvo da ide neki. I hoću da dođe baš onaj Srb. I on dođe. I budem lud. I bacim na njega veliko papriko, babura.

On pogled sa strah. Ali mene vidi ne. Ja opet bacam, veliko krastavac. On odmah pada dol, vidi mene, smejem. Smeje na mene i on. Pada dol, ide na koleno i ruka. Ti

znaš, Roza, kako ide zagar kad oseti prepelica. Tako i tvoj brat. Ima miris za ptica. Dođe do mene, sve zubi u smeh, kroz usta, i taj zubi stavlja meni ovde, u grlo.

I ja njega jela. Lud, baš lud bila, moja Roz. Jer ti, starica, imala najlepo brat na svet. Mnogo volela njega ja. I on volela mene.

Kazao on tebi to? Ne?!

Svaka nedelja, celo let, došao. Za jedna nedelja dana dva. I voleli smo. Do kraj, sve! Ako. Htela tako. I bila kraljic.

Ako što me muž udara. I otera.

Posle mene pita moja baba. Šta bilo, zašto mene otera muž. Ja kazala:

"Kuni se, Nona, da kažeš nikom nećeš?"

I ona kune za sebe. I ja govorim:

"Nona, ja voli jedan od druga vera, jedan Srb."

Ona mene gleda, gleda, pa uzme moja glava u njena ruka. I potih govorila:

"Kuni se ti, Melihat, da kazala nikom ne budeš, što tebi ja kazala sad?"

I ja dala besu. Kunem da ćutim.

Tada moja Nona govori nešto opasno, govori:

"Otac od moj otac bio Srb. Tamo, u Drenic. Ali uzela drugu veru, Alah. Ti imaš još taj krv, Melih, i Srb voliš za to."

Ja to ne volela. Ja plakala za to. A volela još tvoj brat. I čekala.

On dođe. Svaka nedelja na dan jedan, na dan dva. I posle došla muka. Više nego što ti čekaš traktoru da begaš. Zort, pašazot.

To bilo ovako, moja Roza.

Ovako:

Iz trava, preko glava od Stanko, ja videla moj otac trčala od gore. Videla nas u trava. I ja bacila tvoj brat sa sebe, i vikala, vikala. Da otac misli to od sila.

Stanko begao. Otac, sa sekira u ruka, pitao:

"Poznaš taj?"

"Ne."

"Srb?"

"Srb."

"Ako vidiš, poznaš njega?"

"Poznam."

I plakala. Znala da tvoj brat više ne dođe. Se boji.

Dan posle otac ide na stočni pazar. Ja idem do Belo Drim. Nađem onaj prut što Stanko lovi peš, i krijem, pušćam niz voda; reka nosi to.

Opet otac ide na pijac i vodi mene. Sa zar na moje lice, sa feredža. I govori: ideš, gledaš i poznaš onaj. I meni posle kažeš – taj bila.

Gledam po ulica, po stočna pijac, svud, ali nema Stanko, niko ne poznam.

Opet subota, opet ide sa mene moj otac, i opet traži da poznam onaj čovek. Kod trošarina, vidim, stoji tvoj brat, moj Stanko. Uh, moja Roza. Ispod zar mene kiša na oči.

Otac pitao:

"Poznaš onaj kod trošarin?"

"Ne poznam, Bab."

"Ti plakala?"

"Ne možem ovako više, Bab. Pusti mene!"

Muž onaj, Roza, bio čovek dobra. Ja taj čovek ne volela. I mene udara. Ja ne plakala. Otac dobar isto čovek.

Imao žao za mene i posle mesec jedan kazao:

"Imaš slobod da ideš samo do bašta."

Ja ne išla. Samo sa pendžer od gore gledala.

I posle mesec jedan videla Stanko. Ide uz reka, Belo Drim, sa ona strane. Ne lovila peš, gledala u naša kuća.

Ja, moj Roza, ne može više. Ne išla u bašta, dol, kod voda. Ič, ne. Išla od gor, kad otac moj išla u subota na pazar. Išla do vodopad i mene Stanko vidi.

I dođe po voda sa odelo. Gazi, a smeje na mene. I ruke ovako, da hvata mene.

I tad puška pucala. I moj Stanko pala u reka. Sve voda crven.

I ja begala, begala...

Otac mene nađe u šuma kod Rožaj, već noć.

Kazala:

"Bab, ja volela taj čovek. On volela mene. Što ubila taj Srb? Volela mene kao kraljic. Ja više ne volela Alah. Ni taj Krist. Oni ne dala da sam kraljic za taj što ti činila mrtvo sa puška."

Baš govorila ja tako.

A on mene sa drvo od puška u rebro.

"Šuk!"

Kazala i opet udarala.

Htela da ubije, ali Nona njega kune. I tera.